

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobce: **M. P.,** zast. Mgr. Kateřinou Tomáškovou, advokátkou se sídlem Heršpická 813/5, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje,** se sídlem 28. října 117, Ostrava, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 6. 2016, č. j. MSK 45788/2016, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2017, č. j. 20 A 20/2016 – 30,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 29. 5. 2017, č. j. 20 A 20/2016 – 30, **se zrušuje** a věc **se** tomuto soudu **vrací** k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu Třinec ze dne 2. 2. 2016, sp. zn. MěÚT/47937/2015/Do/Hb/DP-394, č. j. MěÚT/04185/2016 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“), shledán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v rozhodném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se z nedbalosti dopustil tím, že dne 30. 8. 2015 kolem 7:49 hodin, v obci Střítež, u hájenky, na místní komunikaci, ve směru jízdy od obecního úřadu Střítež na obec Vělopolí, řídil motorové vozidlo Toyota Corolla Verso, rz X, bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou byl ještě pod vlivem, kdy rozbor vzorku jeho krve metodou plynové chromatografie prokazuje, že v době řízení motorového vozidla měl v krvi hladinu nejméně 0,44 g/kg alkoholu. Tímto jednáním měl porušit ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu, za což mu byla podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. c) a § 125c odst. 5 zákona o silničním provozu uložena

pokuta ve výši 8000 Kč vedle sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 8 měsíců. Dále byla žalobci uložena povinnost uhradit náklady spojené s projednáním přestupku ve výši 1000 Kč.

[2] Žalovaný svým shora označeným rozhodnutím (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) částečně změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že snížil uloženou pokutu na částku 3500 Kč a výměru sankce zákazu činnosti snížil na dobu šesti měsíců. Ve zbytku žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

[3] Krajský soud výrokem I. shora označeného rozsudku (dále jen „napadený rozsudek“) zrušil rozhodnutí žalovaného (dále jen „rozhodnutí žalovaného“) a věc mu vrátil k dalšímu řízení; výrokem II. rozhodl o náhradě nákladů řízení. V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud přisvědčil žalobní námitce, že správní orgány opomněly přihlédnout k tzv. fyziologické hladině alkoholu v krvi žalobce. Žalobce byl zastaven hlídkou Policie České republiky (dále jen „policie“), přičemž byl podroben dechové zkoušce s pozitivním, avšak neprůkazným výsledkem, neboť naměřené hodnoty neodpovídaly pracovnímu postupu č. 114-MP-C008-08 Českého metrologického institutu. Rozdíl mezi prvním a kontrolním měřením dechu činil více než 10 % naměřené hodnoty. Žalobce byl proto podroben odběru krve a laboratornímu vyšetření s výsledkem 0,44 g/kg.

[4] Podle krajského soudu správní orgány nepostupovaly správně, pokud od laboratorně naměřené hladiny alkoholu v krvi žalobce pro účely hodnocení skutkových závěrů neodečetly její maximálně možnou fyziologickou hodnotu, neboť nerozlišovaly mezi alkoholem, který žalobce požil, a tím, který se v krvi žalobce mohl vyskytnout přirozenou cestou. Krajský soud nezpochybnil přesnost laboratorního měření metodou plynové chromatografie, tedy že skutečná hodnota alkoholu v krvi žalobce byla opravdu 0,44 g/kg, což jednoznačně svědčí o požití alkoholického nápoje, neboť se jedná o hodnotu vyšší než 0,3 g/kg, avšak toto číslo již nic neříká o tom, do jaké míry se na uvedeném množství podílel přirozeně vzniknuvší alkohol v těle žalobce. Krajský soud proto shledal neudržitelným stav, kdy správní orgány fyziologickou hladinu alkoholu v případě dechové zkoušky odečítají, ale v případě přesného laboratorního měření ji již nijak nezohledňují. Je nabíledni, že výstupem laboratorních testů objem alkoholu v krvi je právě celkový objem alkoholu v krvi, v němž je zahrnuta právě i fyziologická hladina alkoholu, což žalovaný opomněl. Krajský soud odkázal na ustanovení odst. 10 písm. e) Metodického pokynu Ministerstva zdravotnictví č. ZD 10/2006 (dále jen „metodický pokyn“), s tím, že pro metodu plynové chromatografie presumuje neprůkaznost všech výsledků, jež fyziologickou hladinu nepřekračují. Z uvedeného pokynu pak krajský soud dovodil, že zjištěné množství alkoholu pomocí metody plynové chromatografie v sobě zahrnuje alkohol v krvi, jehož výskyt je možno přisoudit přítomnosti fyziologické hladiny alkoholu.

[5] Na základě toho krajský soud uzavřel, že žalobce se přestupku sice dopustil, nikoli však tak, jak je uvedeno v prvostupňovém rozhodnutí. Konzumací alkoholických nápojů zvýšil žalobce svou hladinu alkoholu přinejmenším o 0,24 g/kg. Nelze však vyloučit, že v souvislosti s vyšší než průměrnou fyziologickou hladinou alkoholu právě u osoby žalobce tvoří zbytek naměřené hladiny právě tzv. hladina fyziologická. V takovém případě je třeba v souladu se zásadou „*in dubio pro reo*“ hodnotit skutkový stav pouze v jeho

nepochybném rozměru. Správní orgány promítly nesprávné závěry o naměřené hodnotě alkoholu jak do skutkové věty výroku prvostupňového rozhodnutí, tak i do svých úvah o sankci, přičemž nezanedbatelně zasáhly do práv žalobce, když právě výrok rozhodnutí je klíčový, mimo jiné, pro následné přidělení bodů do registru řidičů. Zbývající žalobní námitky shledal krajský soud nedůvodnými.

[6] Proti rozsudku krajského soudu brojí žalovaný, jakožto stěžovatel, včasně podanou kasační stížností. Jako obecný důvod stížnosti uvádí nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.")].

[7] Stěžovatel má za to, že krajský soud zaměnil dvě zcela odlišné metody měření alkoholu v krvi, a to měření analyzátorem alkoholu v dechu kontrolované osoby a měření metodou plynové chromatografie ze vzorku krve. Současně se tím zásadně odchýlil od vlastní rozhodovací praxe. Stěžovatel odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, který považuje v jeho skutkovém i právním základu (stejně jako v povaze tehdejšího pochybení téhož krajského soudu) za obdobný věci nynější.

[8] Podle bodu 10 písm. e) metodického pokynu se za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje pokládá hladina ethylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg stanovená metodou plynové chromatografie, přičemž krajský soud toto nesprávně interpretoval. V metodickém pokynu se totiž vůbec nepojednává o fyziologické hladině ani o jakékoli odchylce, která by měla být odečítána od naměřené hodnoty. Výsledek laboratorního vyšetření krve metodou plynové chromatografie je sám o sobě průkazný a nezpochybnitelný, neboť se jedná o specifickou metodu, jíž lze přesně zjistit obsah ethylalkoholu v krvi a odlišit jej od jiných těkavých látek, např. vyšších alkoholů (methylalkoholu, acetonu, toluenu, apod.). Podle metodického pokynu je pak výsledek ověřován navíc i některou z metod nespecifických, tj. nerozlišujících mezi ethylalkoholem a jinými alkoholy. Skutečnost, že za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje se pokládá až hladina ethylalkoholu vyšší než 0,20 g/kg, je tedy dána pouze požadavkem na provedení ověřovací zkoušky, nikoli existencí jakési „fyziologické hladiny alkoholu v krvi". Samotná metoda plynové chromatografie přitom průkazně určí hladinu ethylalkoholu v krvi i nižší než 0,20 g/kg a i tato nižší hladina (např. 0,17 g/kg) také bývá v protokolech o lékařském vyšetření přesně uváděna. V těchto případech se však samozřejmě řidič nedopouští přestupku. V případě laboratorního vyšetření krve se tedy od výsledku uvedeného laboratoří v protokolu o lékařském vyšetření již neodečítá žádná hodnota, která by snad měla představovat fyziologickou hladinu těkavých látek v krvi nebo chybu měření či jinou odchylku. Uvedená hodnota (zde 0,44 g/kg) je již výsledná prokázaná hladina alkoholu v krvi.

[9] Podle stěžovatele postačuje výsledek lékařského vyšetření k přijetí závěru, že žalobce řídil motorové vozidlo pod vlivem alkoholu ve smyslu § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Pracovní postup ČMI se týká toliko zjišťování alkoholu v krvi analyzátorem alkoholu v dechu, tudíž krajský soud nesprávně aplikoval závěry tohoto pracovního postupu na případ, kdy byl alkohol v krvi prokazatelně zjištěn nikoli

dechovou zkouškou analyzátorem alkoholu v dechu, ale laboratorním vyšetřením přímo ze vzorku krve metodou plynové chromatografie. Hodnota 0,20 g/kg, zmiňovaná krajským soudem, tedy nepředstavuje „fyziologickou hladinu alkoholu“ (pokud něco takového vůbec existuje), nýbrž hodnotu nejistoty přepočtového faktoru. Navíc nejde o hodnotu průměrnou, nýbrž o hodnotu pesimistickou, tedy maximálně zohledňující možné vlivy statistického přepočítávacího faktoru (věk, pohlaví, metabolismus měřené osoby), tak, aby výslednou vypočtenou hodnotu hladiny alkoholu v krvi bylo možno považovat za nepochybný důkaz požití alkoholického nápoje. Avšak při zjišťování alkoholu v krvi metodou plynové chromatografie neexistuje, a z logiky věci nemůže existovat, žádný přepočtový faktor v obdobném smyslu, neboť alkohol se nezjišťuje zprostředkovaně z dechu, ale přímo z krve.

[10] Stěžovatel rovněž namítá, že pokud krajský soud hodlal zpochybnit výsledky měření plynovou chromatografií, měl k tomu ustanovit znalce, neboť sám nemá potřebné odborné znalosti. Žalobce sám se ani náznakem nehájil tvrzením, že by snad výskyt alkoholu v jeho krvi mohl být zapříčiněn jiným vlivy než požitím alkoholického nápoje. Nebyl tedy důvod k tomu, aby se krajský soud domníval, že přítomnost alkoholu v krvi žalobce měla jinou než obvyklou příčinu, tj. požití alkoholických nápojů, a tuto nevyřčenou námitku vyvracet dalším dokazováním.

[11] Výsledky prvotně provedeného orientačního měření dechovým analyzátorem alkoholu v krvi nebylo lze užít jako důkaz o ovlivnění řidiče alkoholem právě s ohledem na nedodržení podmínek, které stanoví metodika ČMI pro případ, že toto má sloužit jako důkaz v sankčním řízení. Přesto lze jednotlivé výsledky měření alkoholu v dechu žalobce považovat alespoň za orientační, vzhledem k tomu, že byly následně potvrzeny srovnatelným výsledkem měření alkoholu metodou plynové chromatografie. I kdyby stěžovatel pominul zjevnou nesprávnost předmětného názoru krajského soudu, nebyla by ani hladina 0,24 g/kg nikterak marginální, neboť správní soudy v souladu s uzákoněnou nulovou tolerancí hladiny alkoholu v krvi řidiče již konstatovaly naplnění skutkové podstaty přestupku i v případech, kdy prokázaná hladina alkoholu v krvi činila např. 0, 11 g/kg či jen 0,04 g/kg (rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2011, č. j. 2 As 56/2011 – 79, a ze dne 20. 4. 2012, č. j. 2 As 133/2011 – 43).

[12] Žalobce ve svém vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel zaměňuje otázku měření alkoholu v krvi s otázkou toleranční odchylky 0,20 g/kg, která se u osoby obviněné z přestupku zásadně uplatní bez ohledu na způsob měření alkoholu v krvi (jelikož s použitou metodou měření nikterak nesouvisí). Stěžovatelův příměr věci k případu posuzovanému Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, považuje za nesprávný, neboť spočíval na odlišné právní otázce. Obě varianty zjišťování hladiny alkoholu v krvi (dechová i krevní zkouška) jsou si postaveny naroveň odbornou i soudní praxí, pročež je třeba odečíst toleranční odchylku 0,20 g/kg od výsledku měření získaného za užití kterékoli z nich. Konečně žalobce poukázal na nerovné postavení žalovaného v pozici stěžovatele, když tento je osvobozen od soudních poplatků s ohledem na ustanovení § 11 odst. 2 písm. b) zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“), jež stěžovateli (resp. obecně územnímu samosprávnému celku při výkonu přenesené působnosti) umožňuje zahlcovat soudy mnohdy zbytečnými až zmatečnými

stížnostmi, kdy vše dopadá především na občany, kteří poté musí hradit nákladné právní služby. Navíc je takto opomíjen účel zákona, který žalobce spatřuje v rychlém a spravedlivém potrestání viníka přestupku, pokud je mu vina prokázána. Předmětné ustanovení zákona o soudních poplatcích je tudíž třeba vyhodnotit jako neústavní, pročež žalobce navrhuje postoupení věci Ústavnímu soudu ve smyslu čl. 95 odst. 2 Ústavy s návrhem na jeho zrušení.

[13] Kasační stížnost je přípustná a projednatelná.

[14] Kasační stížnost je důvodná.

[15] Stěžovatel zpochybnil nosný právní názor krajského soudu, dle kterého je třeba ve výsledku odborného lékařského vyšetření ve smyslu § 2 písm. p) a § 16 odst. 5 zákona č. 379/2005 Sb., o ochraně před škodami působenými tabákovými výrobky, alkoholem a jinými návykovými látkami a o změně souvisejících zákonů, v rozhodném znění, dále jen „tabákový zákon" (s účinností od 31. 5. 2017 zrušen zákonem č. 65/2017 Sb., o ochraně zdraví před škodlivými účinky návykových látek, pozn. NSS), zohlednit se zřetelem k zásadě „*in dubio pro reo*" tzv. „*fyziologickou hladinu alkoholu v krvi*", jejíž maximální možná výše dosahuje 0,20 g ethylalkoholu na kilogram krve.

[16] Nejvyšší správní soud považuje za nutné nejprve zdůraznit, že sám krajský soud v napadeném rozsudku konstatoval, že se žalobce přestupku nepochybně dopustil. Otázkou však zůstalo, zda žalobce přestupek spáchal takovým způsobem, se kterým je spojeno bodové hodnocení ve smyslu § 123a zákona o silničním provozu. Podle přílohy zákona o silničním provozu „*Přehled jednání spočívajících v porušení vybraných povinností stanovených právními předpisy o provozu na pozemních komunikacích a počet bodů za tato jednání*" mj. platí, že „*řízení vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje, nebo v takové době po jeho požití, po kterou je řidič ještě pod vlivem alkoholu, je-li zjištěný obsah alkoholu u řidiče vyšší než 0,3 promile*" odpovídá hodnocení sedmi bodů. Uvedené se částečně shoduje s vymezením skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, dle kterého se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích, v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) téhož zákona, „*řídí vozidlo nebo jede na zvířeti bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo jiné návykové látky nebo v takové době po požití alkoholického nápoje nebo užití jiné návykové látky, po kterou je ještě pod vlivem alkoholu nebo jiné návykové látky.*"

[17] Byť by případné odečtení hodnoty 0,20 od zjištěného objemu alkoholu v krvi žalobce nemohlo ovlivnit závěr správního orgánu prvního stupně a stěžovatele o naplnění skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, lze souhlasit s krajským soudem v tom, že výsledná zjištěná hladina alkoholu má relevanci co do následného postihu žalobce v podobě bodového hodnocení jeho přestupkového jednání. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu ostatně ve svém usnesení ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, posoudil záznam bodového hodnocení podle 123b odst. 1 zákona o silničním provozu jakožto „trest" ve smyslu čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod a čl. 7 odst. 1 věty druhé Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Je tudíž nepochybné, že je-li osoba shledána vinnou ze spáchání přestupku spočívajícího v porušení zákonné povinnosti, jež je typově spojena s bodovým hodnocením, musí být

z rozhodnutí o přestupku patrné, zda jsou naplněny podmínky pro provedení bodového záznamu do registru řidičů. Aniž by byl dotčen výše citovaný závěr rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, lze konstatovat, že z ustanovení § 123b zákona o silničním provozu nevyplývá vedení samostatného správního řízení příslušným obecním úřadem obce s rozšířenou působností, v němž by bylo možné (pro účely zjištění naplnění podmínek pro záznam bodového hodnocení přestupku) dokazováním upřesňovat skutková zjištění správního orgánu rozhodujícího v přestupkovém řízení.

[18] Systém bodového hodnocení je v zákoně o silničním provozu evidentně koncipován tak, že vymezení právních povinností, jejichž (prokázané) porušení je spojeno s bodovým hodnocením, se zásadně shoduje se skutkovými podstatami odpovídajících přestupků. Speciálně v případě skutkové podstaty přestupku dle § 125c odst. 1 písm. b) tohoto zákona a souvztažných podmínek, za kterých je zaznamenáno bodové hodnocení téhož jednání přestupce, však dochází k jisté diskrepanci, neboť přestupkové jednání ve smyslu § 125c odst. 1 písm. b) nezakládá bez dalšího naplnění podmínek pro zaznamenání bodového hodnocení spojeného s řízením vozidla bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po jeho požití, po kterou je řidič ještě pod vlivem alkoholu, je-li zjištěný obsah alkoholu u řidiče vyšší než 0,3 promile. K naplnění příslušného znaku skutkové podstaty předmětného přestupku totiž postačuje spolehlivé prokázání požití alkoholického nápoje, případně ovlivnění řidiče v době, kdy vozidlo řídil, nehledě na míru takového ovlivnění (tzv. zásada nulové tolerance). Průkazné zjištění hladiny alkoholu v krvi řidiče je však nezbytné, a to nejen pro následnou úvahu příslušného obecního úřadu obce s rozšířenou působností ohledně provedení záznamu bodového hodnocení, ale též pro úvahu přestupkového správního orgánu v procesu ukládání sankce za přestupek.

[19] V posuzované věci byl žalobce podroben odbornému lékařskému vyšetření ve smyslu § 2 písm. p) a § 16 odst. 5 tabákového zákona. Součástí správního spisu je mj. i „protokol o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem“, z jehož oddílu „C“ se podává výsledek vyšetření „0,44 g/kg“. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku ze dne 21. 9. 2010, č. j. 8 As 59/2010 – 78, shledal, že „*krajský soud nesprávně vyšel ze závěrů obsažených v části 9 Pracovního postupu ČMI vztahující se k tzv. pesimistické hodnotě nejistoty přepočtového faktoru, který je ve formě konstanty aplikován při přepočtu objemu alkoholu v dechu na hladinu alkoholu v krvi vyšetřované osoby. V posuzované věci se však žádný takový přepočet neuplatní. Hladina alkoholu v krvi žalobce byla zjištěna přísně specifickou metodou plynové chromatografie a v souladu s Metodickým pokynem ministerstva potvrzena Widmarkovou zkouškou. Nejvyšší správní soud proto odmítl postup krajského soudu, který od zjištěné hodnoty 0,24 g/kg paušálně odečetl tzv. fyziologickou hladinu alkoholu v krvi (0,20 g/kg) a uzavřel, že zůstatková hodnota (0,04 g/kg) je marginální a neprokazuje požití alkoholického nápoje žalobcem.*“ I v nynější věci byl vzorek krve podroben zkoušce s užitím metody plynové chromatografie a následně potvrzen Widmarkovou zkouškou. Pokud krajský soud argumentoval odkazem na bod 10 písm. e) metodického pokynu, shoduje se Nejvyšší správní soud se stěžovatelem v tom, že k dedukci důvodů pro neuznání výsledku rozboru krve na přítomnost alkoholu metodou plynové chromatografie nižšího než 0,20 g/kg Ministerstvem zdravotnictví jakožto pozitivního průkazu požití alkoholického nápoje není krajský soud odborně způsobilý. Předmětná úvaha krajského soudu má kvalitu toliko laické hypotézy, pro jejíž potvrzení by bylo třeba znaleckého posudku. Krajský

soud tudíž pochybil, pokud svou argumentaci, jež konkuruje výše citovanému názoru Nejvyššího správního soudu, nezaložil na odborném posouzení soudního znalce.

[20] Nejvyšší správní soud výše uvedeným nikterak nepopírá elementární logiku nosného názoru krajského soudu; zmíněné ustanovení bodu 10 písm. e) metodického pokynu vskutku uvádí, že „[z]*a pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje se pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20 g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie.*“ Bez náležitých odborných znalostí přitom Nejvyšší správní soud nemůže popřít, že citované ustanovení metodického pokynu reflektuje potenciální přítomnost tzv. „fyziologické hladiny“ alkoholu (ethylalkoholu) v krvi člověka. Pakliže by se uvedená hypotéza krajského soudu takto ukázala být správnou, obstála by i navazující úvaha krajského soudu, dle níž nemůže být tolerována praxe aplikace toleranční odchylky při (přepočtovém) měření alkoholu v krvi za užití dechového analyzátoru, zatímco taková tolerance není uplatňována v případě výsledku odborného lékařského vyšetření hladiny alkoholu v krevním vzorku podrobeném plynové chromatografii a Widmarkově zkoušce. Proti správnosti názoru krajského soudu však stojí i bezprostředně následující ustanovení bodu 10 písm. f) metodického pokynu, dle něhož „[v] *případě nálezu jiné látky než ethylalkoholu ve vzorku krve (aceton, toluen apod.) se tato skutečnost oznámí žadateli; žadatel rozhodne o dalším postupu.*“ Tyto otázky však musí zodpovědět osoba, která je vybavena náležitými odbornými znalostmi.

[21] Jelikož shora uvedený nosný názor krajského soudu není ani tak názorem právním, jako spíše laickým názorem soudu ve věci otázky odborné (mimoprávní), není (přísně vzato) důvodná stěžovatelova námitka poukazující na nesprávné posouzení právní otázky krajským soudem [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud nicméně ustáleně judikuje, že pro kasační argumentaci (stížní námitku) je rozhodující její materiální podřaditelnost pod některý z přípustných důvodů kasační stížnosti. Podstata stěžovatelovy námitky nepochybně poukazuje na Nejvyšším správním soudem shledané pochybení, které je ostatně podřaditelné pod § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť jde o „jinou vadu řízení před soudem“ jež mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozsudku, a která tudíž zakládá jeho nepřezkoumatelnost (k níž Nejvyšší správní soud přihlíží i nad rámec formálně uplatněných kasačních důvodů – srov. § 109 odst. 4 s. ř. s.).

[22] Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 1 věty první před středníkem s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení. Dále bude na krajském soudu, aby důvodnost žalobcovy námitky, dle níž je třeba od výsledku odborného lékařského vyšetření odečíst maximální možnou hodnotu fyziologické hladiny alkoholu v krvi člověka (0,20 g/kg), posoudil na podkladu odborného názoru soudního znalce. Zejména bude třeba komparovat oba zákonem předvídané způsoby zjišťování hladiny alkoholu v krvi člověka (tj. orientační dechovou zkoušku a odborné lékařské vyšetření) co do možných odchylek jejich výsledků a ovlivnění fyziologickými jevy, dále též smysl a účel ustanovení bodu 10 písm. e) metodického pokynu, stejně jako ozřejmit, zda skutečně existuje „fyziologická hladina“ alkoholu v krvi člověka, případně přesněji fyziologická hladina ethylalkoholu, apod. Rovněž bude třeba zodpovědět, zda může být výsledek užití „specifické“ metody laboratorního rozboru krve (zde plynové chromatografie) ovlivněn přítomností jiných látek (acetonu, toluenu, apod.). Nejvyšší

správní soud podotýká, že krajský soud bude v dalším řízení vázán právním názorem obsaženým v tomto zrušujícím rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.).

[23] Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud k vyjádření žalobce uvádí, že se neztotožňuje s jeho názorem o neústavnosti zákonného osvobození stěžovatele od soudních poplatků. Obecným účelem správního soudnictví je sice v první řadě poskytování soudní ochrany veřejným subjektivním právům fyzických a právnických osob, nicméně speciálně v řízeních o kasační stížnosti je úkolem Nejvyššího správního soudu též sjednocování rozhodovací činnosti správních soudů. Stejnou logikou jakou uplatnil žalobce ve svém argumentu, by ostatně bylo lze rozporovat aktivní legitimaci žalovaných správních orgánů k podání kasační stížnosti vůbec. Krom toho, vybrané soudní poplatky jsou s ohledem na § 8 odst. 2 zákona o soudních poplatcích příjmem státního rozpočtu, přičemž výkon přenesené působnosti krajskými úřady je dotován příspěvkem ze státního rozpočtu ve smyslu § 29 odst. 2 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů. Z praktického hlediska by se tudíž jednalo o redundantní kruhové transakce, měl-li by orgán územní samosprávy v soudním řízení, kde vystupuje v rámci výkonu přenesené působnosti, platit soudní poplatky. Konečně Nejvyšší správní soud uvádí, že v nynější věci nelze v kasační stížnosti samé spatřovat žádný náznak šikany (natožpak příčinně související se zákonným osvobozením stěžovatele od soudních poplatků).

[24] V souladu s § 110 odst. 3 větou první s. ř. s. rozhodne o nákladech řízení o kasační stížnosti krajský soud v novém rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 20. prosince 2017

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu